

Kapitola 5.

„Amorovy šípy nelétají vždycky rovně.“ Christine se tato otcova slova vybavila druhého dne po ránu, sotva se dostavila do kanceláře. Slečna Stoutová seděla u své přepážky a rty měla stejně zarputile vyšpulené jako obvykle. V očích jí ale nově jiskřilo a do kapsičky normálně ničím nezdobeného námořnického kostýmku si zastrčila nový krajkový kapesníček. Christine věděla, co táta tou průpovídkou mínil. Člověk by se neměl pokoušet hrát si na Amora. Přesto se, když si odkládala kabát na věšák a s úsměvem přála recepční dobré ráno, nemohla ubránit maličko vítěznému pocitu.

„Pan Kingsley si vás přeje vidět,“ oznámila jí slečna Stoutová. „Říkal, že vás mám poslat dovnitř hned, jak dorazíte.“ Jisker v jejích očích přibýlo. Christine přikývla a šla si pro svůj diktovací blok.

„Ach, ten, myslím, nebudete potřebovat,“ podotkla slečna Stoutová ležerně.

Christine nechápavě nakrčila čelo.

„Myslím, že vám chce něco... osobnějšího,“ vysvětlovala dáma za přepážkou a zdálo se, že lehce zrudla.

Christine si svůj diktovací blok přesto nechala, pevně ho sevřela v rukou a pomalu se přesouvala ke dveřím do šéfovy kanceláře. Takovou nervozitu necítila od chvíle, kdy do té velké místnosti vstoupila poprvé.

Zlehka zaklepala. „Je otevřeno,“ ozvalo se zevnitř chraplavým hlasem. Šla tedy dál, blok svírala v obou rukou.

„Slečna Stoutová říká –“ Ale dál se nedostala.

„Posaďte se. Posaďte se,“ vyzval ji pan Kingsley hřmotným hlasem a doprovodil svá slova gestem špačku tužky, který držel mezi prsty. Tvář se mu roztáhla do širokého úsměvu.

Na takové přivítání nebyla Christine od šéfa zvyklá. Posadila se na židli, na kterou jí ukázal, tužku a blok připravené k zapisování toho, co jí bude diktovat.

„Ta večere včera byla výtečná. Výtečná.“

Christine se podařilo přikývnout na znamení, že jeho pochvalu přijímá.

KLID PŘED BOUŘÍ

„Přemýšlel jsem o tom pak ještě celou noc. Tedy – skoro celou noc.“ Zachechtal se hlubokým hrdelním smíchem. Christine ještě nikdy nezažila, že by se před ní pokusil zasmát. „Takhle výtečně jsem se už hodně dlouho nenajedl. Boyd... jemu se po domácí kuchyni určitě také stýská. Na univerzitě chodí na obědy a večere do akademické samoobslužné jídelny a říká, že tam nevaří o nic lépe než v nějakém místním levném bufetu.“ Znovu se zachechtal. Christine zjistila, že jí víc vyhovuje, když je šéf v pracovní nabručené náladě než v bodrém, rádoby familiárním rozpoložení.

Opřel se a podíval se na ni, židle zavržala pod jeho vahou. Znovu se zašklebil a pohrával si s tužkou mezi prsty.

„Takže – nakonec jsem vymyslel, jak to všechno provedeme. Vy tu jste ubytována v nějakém malém penzionu. Je to tak?“

Christine, lehce zmatená, pomalu přikývla.

„A já mám ten svůj úžasný velký dům.“

Netušila, kam tenhle rozhovor směřuje. Tak prostě jen dál seděla a upřeně na něho hleděla.

„A vy jste dobrá kuchařka. Vynikající kuchařka.“

Christine seděla, mlčela a do tváří jí stoupal žár rozpaků.

„A já žiju jen na slanině a silné kávě.“

Odměl se a vyčkával. Christine netušila, co by mu na to měla říci. Co si má myslet.

Znovu se naklonil dopředu, jeho židle zasténala na protest.

„Pořád nechápete? Zapadá to do sebe naprosto perfektně.“

Christine zavrtěla hlavou. „Já jsem... Obávám se, že ne... Nevím, kam tím míříte, sire.“

„Tak poslyšte – myslel jsem si, že se ‚sirem‘ už jsme dávno skoncovali,“ vytkl jí dobromyslně. „Připadám si pak starý jako Metuzalém.“

Maličko poposedl a podíval se na ni. „Je to jednoduché. Nechápu, jak to, že jsem na to nepřišel už dřív. Nastěhujete se ke mně.“

Cože?! Christine byla v šoku. Ne, asi jsem to špatně pochopila.

Udeřil mohutnou pěstí do desky stolu. „Jako kuchařka,“ řekl.

„Ale –“

Pokusila se něco namítnout, ale on její protest zdusil hned v zárodku: „Mám tam spoustu volného místa,“ zaburácel. „Teď za byt a stravu platíte.“

Můžete mít nějaký pokoj v patře. Kterýkoli. Můžete si je všechny prohlédnout a vybrat si. Když jsem je naposledy počítal, bylo jich tam pět. Jeden je samozřejmě Boydův. Ale z těch ostatních můžete mít, kterýkoli chcete. Budete mít byt a stravu za to, že mi budete vařit večeře.“

Christine se zmocnil pocit, jako by se jí tělo proměňovalo v led. Co to, pro všechno na světě...?

„Náklady budu platit já,“ dodal chvatně, jako by ji chtěl ujistit, že na takovém uspořádání věcí opravdu nebude škodná. „Všechny náklady.“

„Já... já ne...,“ zakoktala se. „Je to...“

„Dává to dokonalý smysl,“ snažil se ji přesvědčit. Z její váhavosti byl očividně rozčarovaný. „Proč byste měla vyhazovat peníze? Proč bych měl já žít na slatině a vejcích? Je to dokonalé řešení.“

Christine byla ráda, že sedí. Snažila se aktivovat mysl. Co mám na to říct, abych si neohrozila své zaměstnání? Právě mi nabídl, abych se nastěhovala do jednoho z nejkrásnějších a nejhonosnějších sídel v celém Edmontonu. Ale za jakých okolností... Byla si jistá, že její matka i otec by řekli: „V žádném případě!“

„Já... Budu o tom muset popřemýšlet.“ Musela stisknout rty, málem jí z úst vyklouzlo „sire“.

„Co je tu k přemýšlení? Dnes večer pošlu Jesseho, aby vyzvedl vaše věci. Můžeme se do toho rovnou pustit.“

„Ale... co si lidé... co si o tom pomyslí?“

Mávl tužkou. „Komu záleží na tom, co si lidé myslí?“

„Mně na tom záleží... sire.“

Pan Kingsley se zatvářil vážně, jako by se skutečně snažil podívat se na celou věc Christininými očima. Několik minut na ni jen upíral zkoumavý pohled. „Tak dobře,“ řekl nakonec, předklonil se a poklepal tužkou na dřevěnou desku psacího stolu. „Vidím, že jsem to vzal nějak moc hopem. Projděme si to ještě jednou.“

Zase se opřel.

„Myslel jsem, že ráda vaříte.“

Christine přikývla. Práce v kuchyni ji opravdu bavila.

„Za svůj pokojík platíte.“

Znovu přikývla.

„Ale ve velkém domě bydlet nechcete?“

KLID PŘED BOUŘÍ

„Váš dům je...“ Christine nemohla přijít na to, jak charakterizovat tak překrásné sídlo. „Je krásný,“ řekla nakonec chabě.

„Takže to není kvůli domu?“

„Vůbec ne. Já jen...“

„Kvůli mně?“

„Sire, mladé ženy se prostě nestěhují k... nestěhují k svobodným pá-
nům,“ podařilo se jí ze sebe dostat, přičemž to pronášela tónem s každým
slovem odhodlanějším.

Když se zamračil, rychle pokračovala: „Jiné by to bylo – úplně jiné by to
bylo, kdybyste měl manželku.“

„Kdybych měl manželku, nepotřeboval bych kuchařku,“ zavrčel.

Christine zrudla.

„Takže co navrhuje?“ zeptal se.

„Já... nenavrhuji nic. Ještě jsem ani nezávažila –“

„Tak to zvažte teď.“

„Budu... Budu si to muset rozmyslet – modlit se. Promluvit si o tom
s rodiči.“

„Jestli je to jen kvůli tomu, že jsem sám, tak brzy se vrátí domů Boyd.“

Christine zavrtěla hlavou. „Tím se na tom nic nespraví.“

„Tak si přiveďte někoho s sebou. Co takhle tu... tu slečnu Eastonovou?
Viděl jsem vás, jak si spolu povídáte. Vezměte si ji s sebou.“ Udeřil dlaní
o desku stolu a zaklel. „Nastěhujte se s celou písárnou!“

Christine se zvedla a přemítala, jestli ji roztřesené nohy poslechnou do
té míry, aby ji odnesly z místnosti. „Budu se... za to modlit,“ procedila skrz
zncitlivělé rty a otočila se k odchodu.

„Jen se za to modli,“ slyšela, jak si její šéf znechuceně zamumlal pro sebe,
ale neotočila se.

Sotva vyšla ze dveří šéfovy kanceláře, žena u recepční přepážky vzhledla.
Christine na sobě cítila pohled slečny Stoutové, ale tvářila se, že si toho ne-
všimla, a úmyslně se jejím směrem nepodívala. *A vy, pomyslela si nasupe-
ně, protože byla z toho všeho především naštvaná, vy si nemyslete, že budete
takové pozvání na večeri dostávat den co den celý týden.*

Christine se za to modlila. Poctivě. Na jedné straně si uvědomovala, jak
příjemné by bylo žít v tak honosném domě s tolika pokoji a jak by ji těšilo

trávit každý večer čas v kuchyni. Připravovala by jídla pro pana Kingsleyho a pro sebe. A až se Boyd vrátí ze školy, tak ještě taky pro něho. Slečnu Stoutovou jako hosta k večeři do svých úvah ani nezahrnula. Pokud by to záleželo čistě na Christine, ta žena si už žádné další večere gratis nezaslouží.

Christine napsala rodičům dopis, v němž jim sdělila, co jí pan Kingsley navrhl. Uvedla v něm, že jí nabídl, aby si s sebou přivedla svou přítelkyni slečnu Eastonovou. *To by bylo příjemné*, říkala si, když to v dopise popisovala. Mít spřízněnou duši nejen v práci, ale i v tom velkém domě. Mohly bychom v té velké kuchyni pracovat společně. Číst si knihy u krbu v knihovně. Dokonce tam je v salónu i klavír.

Ale vždycky, sotva se Christine pro tu představu nadchla a začala ji v duchu rozvíjet, vynořil se z nitra neklid. *Zlého se chraňte v každé podobě*, vytanulo jí na mysl, když zalepovala obálku. A jak by to změnilo mou pozici v práci? Díky pečlivosti a pílí se jí konečně podařilo vydobýt si mezi ostatními zaměstnankyněmi v písárně respekt. Teď už ji v práci brali jako šikovnou a pracovitou písárku, a ne jako „šéfovou oblíbenkyni“. Ale kdybych se nastěhovala do šéfova domu? Začali by se mě znovu stranit? Něco takového Christine rozhodně nechtěla.

Ale odmítnout? Jak by takové rozhodnutí přijal? Nakrkló by ho to? Nebo přímo dopálilo? Mohl by se mnou ukončit pracovní poměr? Christine se dál modlila a úzkostlivě každý den nahlížela do poštovní schránky. Konečně dorazila odpověď od rodičů.

„To je hodně neobvyklá situace,“ psala její matka. „Dlouho jsme to s tátou probírali a mnohokrát jsme to zahrnuli do modliteb. Dospěli jsme k závěru, že vzhledem k tomu, že neznáme toho pána ani možné důsledky této situace, nezbývá nám než svěřit tě Pánu Bohu s vírou, že tě dovede ke správnému rozhodnutí.“

To Christine moc velkou útěchu nepřineslo. Oceňovala, že jí rodiče věří, ale přála by si, aby to za ni vyřešili oni. Pan Kingsley na její rozhodnutí čekal. Boyd se měl brzy vrátit z univerzity domů. Věděla, že se musí rozhodnout, tak či onak. Ale co je správně? Jayne do svého dilematu nezasvětila. Nepotřebovala komplikace v podobě nátlaku z další strany. Týden se vlekl a Christine se srdce téměř zastavilo pokaždé, když se dveře kanceláře pana Kingsleyho otevřely. Věděla, že se nemůže věčně vyhýbat něčemu, co je nevyhnutelné.